

[Diktát bez názvu]

Tato přírodní, v uvozovkách, výbava, instinkty a podobně, řídla absolutně, ale zejména relativně. Absolutní řídnutí bylo dost pomalé a trvá dodnes. (Takzvané vyhasínání reflexů a podobně.)

Naproti tomu relativní řídnutí představovalo stále se urychlující spirálu, která si na jedné straně vynucovala přesun důrazu na jiné prostředky a zejména jinou rovinu, na druhé straně však právě v důsledku tohoto přesunu byla v dalším a ještě rychlejším postupu provokována a motivována kvantitativním i kvalitativním vzrůstem náročnosti úkolů a výzev, s nimiž byla neustále konfrontována.

(Tento vzrůst nemůžeme interpretovat jen objektivně, neboť objektivně se okolnosti nemusely měnit, leda až druhotně. Nýbrž jeho hybnou silou byla lidská schopnost všímat si stále pozorněji i věci nenápadných a vidět je v závažných souvislostech, někdy skutečných, jindy jen na zkoušku vymyšlených.)

Skvělým příkladem je... [nedokončeno]

Česko-německé vztahy

8. 4. 1995

V té napjaté a někdy poněkud hektické, neurotické diskusi o vztazích česko-německých a německo-českých, se bohužel z české strany zcela zapomnělo, i v těch nejotevřenějších, nejvstřícnějších slovech, poukázat na něco víc než na krajanství. To, že jsou Němci krajané, ještě není dostatečná základna pro rozhovor. To je stále ještě politická rovina.

Jde o něco jiného. Jde o určité sebepochopení Čecha a Němce jakožto Böhmisch, jakožto někoho, kdo se hlásí k té Böhmisch tradici. Já to marně hledám v hlasech Němců, ale bylo by farizejské, kdybych chtěl u toho zůstat. Já to zejména marně hledám u Čechů.

Proč tady vlastně máme obnovovat spolužití Böhmisch Němců a Böhmisch Čechů? Proč nám tento historický odkaz patří tak, že nám je společný? Že je odkazem pro obě strany? Je tady něco, co nás sjednocuje? V čem chceme nadále stát při sobě a spolupracovat? Toto je otázka, která musí být řešena.